

Kon je me maar zien!

Vertaald door Daniëlle Alders

Cecilia Ahern

Kon je me maar zien!

TRUTH DARE

EERLIJKE BOEKEN MET LEF

Oorspronkelijke titel: *If you could see me now*
Oorspronkelijke uitgave © 2005 Harper Collins
Nederlandse vertaling © 2006 Daniëlle Alders en Truth & Dare /
Foreign Media Books bv, Amsterdam

*Truth & Dare is een imprint van Foreign Media Books bv,
onderdeel van Foreign Media Group*

Omslagontwerp: Janine Jansen
Auteursfoto: Ciaran Hartnett
Typografie en zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

ISBN 978 90 499 9945 2

NUR 302

www.truthanddare.nl

www.leesclub.eu

Voor Georgina, die gelooft...

HOOFDSTUK 1

Op een vrijdagochtend in juni werd Luke mijn beste vriend. Om precies te zijn was het kwart over negen 's ochtends, en dat ik toevallig weet hoe laat het was komt doordat ik op mijn horloge keek. Waarom ik dat deed weet ik niet, want ik hoefde nergens op een bepaalde tijd te zijn. Maar ik geloof dat er een reden is voor alles, dus misschien keek ik op dat moment op mijn horloge zodat ik je mijn verhaal behoorlijk kan vertellen. Details zijn belangrijk bij het vertellen van een verhaal, vind je niet?

Ik was blij dat ik Luke die ochtend ontmoette, omdat ik een beetje down was, nadat ik mijn vroegere beste vriend Barry had moeten verlaten. Hij kon me niet meer zien. Maar het is niet zo heel erg, want hij is gelukkiger nu en dat is het belangrijkste, lijkt me. Mijn beste vrienden moeten verlaten hoort nu eenmaal bij mijn baan. Het is geen fijn onderdeel, maar ik vind dat overal een positieve kant aan zit, en dus zie ik het als volgt: als ik mijn beste vrienden niet zou hoeven verlaten, zou ik geen nieuwe vrienden kunnen maken. En nieuwe vrienden maken vind ik veruit het leukst aan deze baan. Dat is waarschijnlijk ook de reden dat ik hem heb gekregen.

We zullen er zo aan toekomen wat mijn baan is, maar eerst wil ik je vertellen over de ochtend dat ik mijn beste vriend Luke voor het eerst ontmoette.

Ik had de poort naar Barry's achtertuin achter me dichtgedaan en begon te wandelen. Ik nam zonder speciale reden de eerste links, ging daarna rechtsaf, toen weer linksaf, liep een tijdje recht door, ging nog een keer rechtsaf en kwam uiteindelijk uit bij een woonwijk die Fuchsia Lane heette. Die moet wel zo zijn genoemd vanwege alle fuchsia's die daar groeiden. Ze groeien hier in het wild. Sorry, als ik 'hier' zeg, bedoel ik een stadje dat Baile na gCroíthe heet, in county Kerry. Dat ligt in Ierland. Baile na gCroíthe is uiteindelijk in het Engels Hartstown gaan heten, maar de letterlijke vertaling uit het Iers betekent Stad der Harten. Wat ik leuker vind klinken.

Ik was blij dat ik hier weer terecht was gekomen; ik had hier een paar opdrachten gedaan toen ik net begon, maar ik was er in geen jaren meer geweest. Door mijn werk kom ik overal in het land, soms zelfs in het buitenland, wanneer mijn vrienden me meenemen op vakantie. Zo zie je maar, waar je ook bent, je hebt altijd een beste vriend nodig.

Aan Fuchsia Lane stonden twaalf huizen, zes aan iedere kant, en ze waren allemaal verschillend. In het doodlopende straatje waren allerlei mensen druk bezig. Het was een vrijdagochtend, zoals je weet, en het was ook nog juni, dus het was heel zonnig en helder en iedereen was in een goed humeur. Nou ja, niet iedereen.

Er speelden heel veel kinderen op de weg, ze fietsten, zaten elkaar achterna, hinkelden, deden buskruit en heel veel andere spelletjes. Je hoorde hen gillen en lachen van plezier. Ik denk dat ze blij waren dat ze vakantie hadden. Hoe aardig ze allemaal ook leken, ik voelde me gewoon niet tot hen aangetrokken. Ik word niet zomaar vrienden met iedereen, weet je. Daar draait mijn baan niet om.

Een man was zijn voortuin aan het maaien, en een vrouw met grote, vieze handschoenen aan verzorgde het bloembed. Het rook er heerlijk naar vers gemaaid gras en het geluid van de vrouw die aan het knippen, snoeien en trimmen was, klonk als muziek. In de tuin ernaast floot een man een deuntje dat ik niet kende, terwijl hij met de tuinslang zijn auto besproeide en toekeek hoe de schui-

mende zeepresten naar beneden dropen en een nieuwe glans onthulden. Zo af en toe draaide hij zich plotseling om en sproeide hij water over twee kleine meisjes die een geel-zwart gestreept badpakje droegen. Ze leken net twee grote hommels. Ik vond het heerlijk om hen zo te horen giechelen.

Op de volgende oprit waren een jongen en meisje aan het hinkelen. Ik observeerde hen een poosje, maar geen van hen reageerde op mijn belangstelling, dus ging ik verder. In elke tuin waar ik langs liep waren kinderen aan het spelen, maar niemand zag me of nodigde me uit om mee te doen. Er vlogen fietsers en skateboarders langs, en op afstand bedienbare autootjes, maar ik lette er niet op. Ik begon te denken dat het een foutje was geweest om naar Fuchsia Lane te komen, wat heel verwarrend was omdat ik normaal gesproken zo goed was in het uitkiezen van een plaats en er hier zoveel kinderen waren. Ik ging op de muur zitten die om de tuin van het laatste huis stond en bedacht waar ik een verkeerde afslag genomen kon hebben.

Na een paar minuten kwam ik tot de conclusie dat ik toch in het juiste gebied was. Ik neem maar heel zelden een verkeerde afslag. Ik draaide me om, zodat ik het huis achter de muur kon zien. Er was niemand in de tuin, dus ik kon het op mijn gemak bekijken. Het had twee verdiepingen en een garage, en buiten stond een dure auto geparkeerd, glinsterend in de zon. Onder me op de muur hing een bord met FUCHSIA HOUSE, en er klom een bloeiende fuchsia tegen de muur van het huis op, die zich vastklemde aan de bruine bakstenen boven de voordeur en helemaal tot aan het dak kwam. Het zag er heel leuk uit. Sommige delen van het huis bestonden uit bruine bakstenen en andere delen waren in een goudgele kleur geverfd. Sommige ramen waren vierkant en andere rond. Het was heel ongewoon. De voordeur was fuchsialeurig, en in de bovenste twee panelen zaten twee lange ramen met gemarmerd glas, met daaronder een enorme koperen klopper en een brievenbus; het leken net twee ogen, een neus en een mond die naar me glimlachte. Ik zwaaide en glimlachte terug, voor het geval dat. Je weet het tegenwoordig maar nooit.

Net toen ik het gezicht van de voordeur aan het bestuderen was, ging hij open en werd hij nogal hard en kwaad dichtgegooid door een jongen die naar buiten kwam rennen. Hij had een grote rode brandweerauto in zijn rechterhand en een politieauto in zijn linker. Ik ben dol op brandweerauto's; dat vind ik het allerleukste speelgoed. De jongen sprong van het trapje van de veranda af en rende naar het gras, waar hij op zijn knieën gleeed. Er kwamen allemaal grasvlekken op zijn zwarte trainingspak, wat me aan het lachen maakte. Grasvlekken zijn heel erg leuk, want je krijgt ze er nooit meer uit. Mijn vroegere vriend Barry en ik gleden de hele tijd op onze knieën. Maar goed, het jongetje begon met zijn brandweerauto tegen zijn politieauto te beuken en allemaal geluiden te maken. Hij was goed in geluiden. Dat deed Barry ook altijd. Het is leuk om dingen na te spelen die normaal gesproken in het echte leven niet gebeuren.

De jongen ramde de politieauto tegen de rode brandweerauto en de brandweercommandant, die zich vasthield aan een ladder aan de zijkant van de auto, gleeed eraf. Ik lachte hardop en de jongen keek op.

Hij keek echt naar me. Recht in mijn ogen.

'Hoi,' zei ik, terwijl ik zenuwachtig mijn keel schraapte en van de ene voet op de andere ging staan. Ik droeg mijn favoriete blauwe Converse-gympen, en op de witte rubberen voorkant zaten nog steeds grasvlekken van toen Barry en ik hadden gegleden. Ik begon de rubberen voorkant tegen de bakstenen muur aan te wrijven, om te proberen het eraf te schrapen, en dacht na over wat ik nu zou gaan zeggen. Hoezeer ik vrienden maken ook het allerleukst vind, ik word er toch nog steeds een beetje zenuwachtig van. Er bestaat altijd een angstaanjagende kans dat mensen me niet aardig vinden en dat bezorgt me de kriebels. Tot nu toe heb ik geluk gehad, maar het zou stom zijn om te denken dat het elke keer zo zou gaan.

'Hoi,' antwoordde de jongen, en hij maakte de brandweerman weer vast aan de ladder.

‘Hoe heet je?’ vroeg ik, terwijl ik tegen de muur voor me schopte en de rubberen voorkant erlangs schraapte. De grasvlekken gingen er nog steeds niet uit.

De jongen bestudeerde me een tijdje, bekeek me van top tot teen als om te beslissen of hij me zijn naam zou vertellen. Dit vind ik het vreselijkste onderdeel van mijn baan. Het is moeilijk als je met iemand bevriend wil raken en die wil dat zelf niet. Dat gebeurt soms, maar uiteindelijk draaien ze altijd bij omdat ze – of ze het zich nu bewust zijn of niet – toch graag willen dat ik er ben.

De jongen had witblond haar en grote blauwe ogen. Ik kende zijn gezicht ergens van, maar ik wist niet waarvan. Uiteindelijk zei hij iets. ‘Ik heet Luke. Hoe heet jij?’ Ik stopte mijn handen diep in mijn zakken en concentreerde me erop om met mijn rechervoet tegen de muur aan te schoppen. Daardoor brokkelden er stukjes baksteen af, die op de grond vielen. Zonder hem aan te kijken, zei ik: ‘Ivan.’

‘Hoi Ivan,’ zei hij glimlachend. Hij had geen voortanden.

‘Hoi Luke,’ zei ik glimlachend terug.

Ik heb al mijn voortanden nog wel.

‘Ik vind je brandweerauto leuk. Mijn bes—, mijn vroegere beste vriend Barry had er ook zo een en daar speelden we de hele tijd mee. Maar het is een stomme naam, want hij kan helemaal niet door een brand heen rijden, dan smelt hij,’ legde ik uit, terwijl ik mijn handen nog steeds in mijn zakken hield, waardoor mijn schouders omhoog kwamen tot boven mijn oren. Daardoor hoorde ik de dingen alleen wat zachter, dus ik haalde mijn handen weer uit mijn zakken zodat ik kon horen wat Luke zei.

Luke rolde lachend over het gras. ‘Heb je je brandweerwagen door een bránd laten rijden?’ riep hij.

‘Nou, het heet toch een brandweerwagen,’ antwoordde ik verdedigend.

Luke rolde op zijn rug, schopte met zijn voeten in de lucht en schaterde het uit. ‘Nee, domoor! Brandweerwagens doven een brand!’

Daar dacht ik even over na. ‘Hmm. Nou, ik zal je vertellen wat brandweerwagens dooft, Luke,’ legde ik nuchter uit. ‘Water.’

Luke sloeg zichzelf zachtjes tegen de zijkant van zijn hoofd, schreeuwde: ‘Ja, hè, hè!’ keek scheel en liet zich op het gras vallen.

Ik begon te lachen. Luke was echt heel grappig.

‘Wil je komen spelen?’ Hij trok zijn wenkbrauwen vragend omhoog.

Ik glimlachte. ‘Natuurlijk, Luke. Spelen vind ik het allerleukst!’ en ik sprong over de muur en ging bij hem op het gras zitten.

‘Hoe oud ben jij?’ Hij keek me argwanend aan. ‘Je ziet eruit alsof je even oud bent als mijn tante,’ zei hij fronsend, ‘en mijn tante wil niet met mijn brandweerauto spelen.’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Nou, dan is je tante een saaie oude eiaas!’

‘Een eiaas!’ schreeuwde Luke vrolijk. ‘Wat is een eiaas?’

‘Dat is een saaie,’ zei ik, terwijl ik mijn neus rimpelde en het woord uitsprak alsof het een ziekte was. Ik vind het leuk om woorden achterstevoren te zeggen; dan is het net of ik mijn eigen taal ontwerp.

‘Saai,’ herhaalde Luke en rimpelde zijn neus, ‘getver.’

‘Hoe oud ben jij trouwens?’ vroeg ik Luke terwijl ik de politieauto tegen de brandweerauto aan liet rijden. De brandweerman viel weer van de ladder. ‘Je ziet eruit als mijn tante,’ beschuldigde ik hem en Luke viel om van het lachen. Hij had een harde lach.

‘Ik ben pas zes, Ivan! En ik ben geen meísje!’

‘O.’ Ik heb niet echt een tante, maar ik zei het om hem aan het lachen te maken. ‘Nou, er is niets pás aan zes jaar zijn.’

Net toen ik hem wilde vragen wat zijn favoriete stripfiguur was, ging de voordeur open en hoorde ik geschreeuw. Luke werd wit en ik keek waar hij naar keek.

‘SAOIRSE, GEEF ME MIJN SLEUTELS TERUG!’ gilde een stem wanhopig. Een verhit uitzierende vrouw, met rode wangen, woeste ogen en lang, ongewassen rood haar dat in strengen rond haar gezicht viel, kwam het huis uit rennen. Een tweede gil uit het

huis achter haar deed haar op het trapje van de veranda over haar schoenen met plateauzolen struikelen. Ze vloekte luid en zocht steun tegen de muur van het huis. Ze keek omhoog en staarde in de richting van waar Luke en ik zaten, aan het eind van de tuin. Haar mond verbreedde zich tot een glimlach, waardoor een stel slechte, gele tanden zichtbaar werd. Ik krabbelde een paar centimeter naar achteren. Ik zag dat Luke dat ook deed. Ze stak haar duim op naar Luke en kraste: ‘Tot de volgende keer, hè?’ Ze liet de muur los, wankelde een beetje en liep snel naar de auto die op de oprit stond.

‘SAOIRSE!’ De stem van degene die binnen was, schreeuwde weer. ‘IK BEL DE GARDAÍ ALS JE OOK MAAR ÉÉN VOET IN DIE AUTO ZET!’

De roodharige vrouw snoof en drukte op de hanger van de autosleutels, waarna de lichten flitsten en er gepiep klonk. Ze deed het portier open, klom naar binnen, stootte haar hoofd tegen de zijkant, vloekte weer luid en sloeg het portier achter zich dicht. Vanaf mijn plekje aan het eind van de tuin hoorde ik dat de portieren op slot gingen. Een paar kinderen op de weg stopten met spelen en keken naar de scène die zich voor hen afspeelde.

Eindelijk kwam de eigenares van de geheimzinnige stem naar buiten rennen, met een telefoon in haar hand. Ze zag er heel anders uit dan die andere dame. Haar haar was netjes en strak op haar achterhoofd vastgezet. Ze droeg een keurig grijs broekpak, dat niet paste bij de hoge, ongecontroleerde stem die ze op dat moment had. Ze had ook een rood gezicht en was buiten adem. Haar borst ging hevig op en neer, terwijl ze zo snel als ze op haar hoge hakken kon naar de auto rende. Ze danste naast de auto rond, probeerde eerst de handgreep en toen ze merkte dat het portier op slot was, dreigde ze het alarmnummer te bellen.

‘Ik bel de gardaí, Saoirse,’ waarschuwde ze, terwijl ze met haar telefoon naar het raam aan de chauffeurskant zwaaide.

In de auto grinnikte Saoirse alleen maar en startte de motor. De stem van de dame met de telefoon brak, toen ze haar smeekte om

uit de auto te komen. Terwijl ze van de ene voet op de andere sprong, leek het alsof er iemand anders onder haar huid aan het borrelen was en er uit probeerde te komen, net als bij de Hulk.

Saoirse reed met hoge snelheid van de lange, met keien bestrate oprit af. Halverwege ging ze langzamer rijden. De vrouw met de telefoon ontspande haar schouders en leek opgelucht. In plaats van helemaal te stoppen, rolde de auto door terwijl het raam aan de chauffeurskant naar beneden ging en er twee vingers verscheenen, die trots werden opgehouden zodat iedereen ze kon zien.

‘Aha, ze is over twee minuten terug,’ zei ik tegen Luke, en hij keek me raar aan.

De vrouw met de telefoon keek angstig toe hoe de auto vaart maakte en hard wegreed, waarbij er bijna een kind werd geschept. Er ontsnapten een paar haartjes uit de strakke rol op haar hoofd, alsof die probeerden achter de auto aan te gaan.

Luke liet zijn hoofd hangen en zette de brandweerman stilletjes terug op zijn ladder. De vrouw slaakte een geërgerde kreet, gooide haar handen in de lucht en draaide zich op haar hakken om. Er klonk gekraak toen de hak van haar schoen klem kwam te zitten tussen de keien van de oprit. De vrouw schudde wild met haar been, werd met de seconde gefrustreerder en uiteindelijk vloog de schoen uit, maar de hak bleef in de scheur zitten.

‘KLOOOTE!’ riep ze. Hobbelend op één hoge hak en wat nu een platte pump was, ging ze terug naar de veranda. De fuchsia-keurige deur werd dichtgeslagen en ze was weer opgeslokt door het huis. De ramen, deur en brievenbus glimlachten opnieuw naar me en ik glimlachte terug.

‘Naar wie glimlach je?’ vroeg Luke met een frons op zijn gezicht.

‘Naar de deur,’ antwoordde ik, wat ik een voor de hand liggend antwoord vond.

Hij bleef me met dezelfde frons aanstaren, waarbij hij zich verloor in gedachten over wat hij zojuist had gezien en over hoe raar het was om naar een deur te glimlachen.

We konden de vrouw met de telefoon door het glas van de voordeur in de hal heen en weer zien lopen.

‘Wie is dat?’ vroeg ik, terwijl ik me naar Luke omdraaide.

Hij was duidelijk van slag.

‘Dat is mijn tante,’ fluisterde hij bijna. ‘Ze zorgt voor me.’

‘O,’ zei ik. ‘Wie was die vrouw in de auto?’

Luke duwde de brandweerauto langzaam door het gras, waarbij hij de sprietjes op zijn weg plette. ‘O, die. Dat is Saoirse,’ zei hij zachtjes. ‘Dat is mijn moeder.’

‘O.’ Er viel een stilte en ik merkte dat hij verdrietig was. ‘Sèèr-sja,’ herhaalde ik de naam, en het voelde fijn toen ik dat zei; net als de wind die in een grote vlag uit mijn mond komt of als bomen die op een winderige dag met elkaar praten. ‘Sèèèèèèèr-ssssjaaaaa...’ Ik stopte uiteindelijk toen Luke me vreemd aankeek.

Ik plukte een boterbloempje en hield het onder Lukes kin. Er verscheen een gele gloed op zijn bleke huid. ‘Je houdt van boter,’ zei ik. ‘Dus Saoirse is niet je vriendinnetje?’

Lukes gezicht lichtte onmiddellijk op en hij giechelde. Maar niet zo overtuigend als eerder.

‘Wie is je vriend Barry, die je net noemde?’ vroeg Luke, terwijl hij veel harder dan daarvoor tegen mijn auto aan reed.

‘Hij heet Barry McDonald,’ zei ik met een glimlach, terwijl ik dacht aan de spelletjes die Barry en ik speelden.

Lukes ogen lichtten op. ‘Barry McDonald zit bij mij in de klas!’

Toen viel het kwartje. ‘Ik wist dat ik je gezicht ergens van kende, Luke. Ik zag je elke dag toen ik met Barry naar school ging.’

‘Ben je naar school geweest met Barry?’ zei hij verbaasd.

‘Ja, het was leuk op school met Barry,’ zei ik lachend.

Luke kneep zijn ogen tot spleetjes en zei: ‘Ik heb je daar niet gezien.’

Ik begon te lachen. ‘Nee, natúúrlijk heb je me niet gezien, gekkie,’ zei ik nuchter.